

raadene sætte Hartkornsskatten op eller ned efter Behag. De ville sætte den betydelig op, hvor de have et stort Hartkorn i Kommunen, medens Besidderne eller Ejerne bo i en anden Kommune, og de ville sætte den betydelig ned, hvor det omvendte finder Sted. Saa længe dette er Tilfældet, vil det derfor ikke spille nogen videre Rolle, enten man lægger en større eller mindre Del til Afskrivning paa Hartkornet; største Delen vil jo i alle Tilfælde komme til Afskrivning paa Hartkornet.

De Punkter, som jeg hidtil har talt om, kunne vi altsaa, som sagt, forhandle om, og jeg kan ikke se, at de berede Loven nogen videre Vanskelighed. Men nu komme vi til det væsentlige, det, som vi, Mindretallet, have udtalt i Betænkningen, at vi anse som uigennemførligt. Vi anse det som noget, der absolut vil umuliggøre Loven, hvis det ærede Flertal fastholder Ændringsforslaget under Nr. 4. Under Forhandlingerne i Fjor og for Resten ogsaa i Aar blev det erkendt, ikke blot fra vor Side, men ogsaa fra forskellige andre Medlemmer, at den bedste Vej til at naa til en virkelig Gennemførelse af den personlige Kommuneskat, var den, som her ligger for, en Statsskat paa Indkomst og Formue. Fik man først den gennemført, kom man først til at prøve sig frem med den, saa vilde Trangen af sig selv blive stærkere og stærkere, saa vilde Vejen naturlig forberedes for Gennemførelsen af den personlige Kommuneskat. Der var mange her i denne Sal, der vare enige med mig om den Ting. Jeg tror paa det samme den Dag i Dag. Jeg er endogsaa overbevist om, at der gives ikke anden Vej efter de Forviklinger, vi have haft om dette Spørgsmaal nu i en Menneskealder end den, at vi komme til en Formue- og Indkomstskat til Staten; derigennem vil man temmelig hurtig forberede Løsningen af det andet Spørgsmaal. Men i Stedet for det har det ærede Udvalg nu bestemt sig til at sætte Løsningen af den personlige Kommuneskat — man kalde det midlertidig, om man vil, det spiller ingen Rolle for mit Vedkommende — i uløselig Forbindelse med disse to Love. Naar man gør det, saa mener jeg, at saa er Loven derved dødsdømt; det er det samme som at gøre dem umulige, navnlig da paa den Maade, Flertallet har foreslaet. Den ærede Ordfører tillod sig at udtale, at det var Slagord, som jeg og mine Meningsfæller bruge, naar vi tale om den Ting; jeg vil blot protestere mod et saadant Udtryk; nej, det er langt fra at være Slagord. Den ærede

Ordfører opfordrede til, at vi med ham skulde gennemgaa de Bestemmelser, som Flertallet her foreslaar i Ændringsforslaget Nr. 5. Jeg skal følge den ærede Ordfører i saa Henseende og sige, lad os gaa disse Bestemmelser igennem, og lad os se paa disse Paragraffer, som Flertallet vil sætte ind i Loven. Den ærede Ordfører har gennemgaaet dem hver for sig — jeg maa bede det høje Ting et Øjeblik ogsaa følge mig ved Gennemgangen af disse Paragraffer.

Man foreslaar 3 forskellige Løsninger. Man siger for det første i den ny § 4: Hvor en Kommunes Bestyrelse maatte ønske fremtidig at benytte Reglerne for Statsindkomstskatten ved Paaligningen af den personlige Kommuneskat, kan det til-lades gennem en Skattevedtægt. Man siger altsaa som saa: De Kommuner, som have Lyst til at benytte Indkomstskattelovens Regler ved den personlige Kommuneskat, kunne faa Lov til det gennem Vedtægter, som fastsættes paa en nærmere bestemt Maade. Jeg skal ikke udtale mig om, hvor mange eller faa Kommuner der kunne have Lyst til at følge det. En Ting ved jeg sikkert, og det er den, at den rene Indkomstskat er uretfærdig, den rene Indkomstskat er alle Dage bleven anset for at være uretfærdig af den store Befolkning. Det er ogsaa erkendt her i denne Sal, ikke blot fra Venstres Side, men ogsaa af adskillige Medlemmer fra det ærede Flertals Side, idet man har gjort gældende, at Formue- og Indkomstskatten er absolut den retfærdigste. Jeg skal minde om, at da den rene Indkomstskat, som man har her i Kjøbenhavn, blev indført i 1861, blev den bekæmpet meget stærkt, og den Gang var jo Højre i Flertal i begge Ting, det var ikke Venstre, der havde Magten den Gang. Den blev som sagt bekæmpet meget stærkt, men saa indførte man en midlertidig Ordning ved Loven af, jeg tror det var 19de Februar 1861, altsaa nu for 38 Aar siden. Ved en midlertidig Lov indførte man den rene Indkomstskat, men under en Slags Protest, under en Slags Uvilje. Den midlertidige Lov bestaar imidlertid den Dag i Dag, men dette, at den skulde være midlertidig, er jo et Vidnesbyrd om, at man ogsaa den Gang ansaa den rene Indkomstskat for uretfærdig. Jeg skal ikke komme ind paa at gentage mine Grunde herfor; jeg har mange Gange haft Lejlighed til at fremføre dem her, saaledes at det høje Ting kender mine Betragtninger; der er ingen Grund til nu i Dag at gentage disse.